

Квітка

Яків Щоголів

Розцвіла червона квітка над водою,
Голову схилила;
Гілки свої темні й листячко зелене
В воду опустила.

Квітка моя мила, квіточка червона,
Нащо ти схилилась;
Попід чистим небом та на чистих водах
Стиха зажурилась?

Покачала сумно квітка головою,
Та ще як заплаче:
Не рушай мого ти бідного покою,
Козаче, козаче!

Царювала наша мати в чистім полі
На широкій волі;
Породила в щасті насіннячко наше
І в хорошій долі;

Та піднялись вітри з холодного краю,
По полю подули;
Захопили разом насіннячко наше
Й по світу роздули.

Даве мені біле тілечко латаття,
Аїр[1] його ріже;
Листя моє чорна хвиля роздирає,
Холод мене ниже.

Похилися, мати, мати моя рідна,
З дальньої країни;
Ближче пригорнися, ближче притулися
Та до сиротини.

Даве мені біле тілечко латаття,
Аїр його ріже;

Листя моє чорна хвиля роздирає.
Холод мене ниже!

1864

[1] Татарське зілля, лепеха.